

Единъ день стрина Янка, едра и дяволита селянка отъ наше село, хванала за поводитъ слаби кравички, докара два човала жито за мелене. Още отъ пжтната врата тя се провикна силно:

— Пано бре, Пано, я излѣзъ да стоваришъ човалитъ.

Скочихме и се спуснахме къмъ колата. Азъ като скакалецъ скочихъ върху човалитъ и заедно съ чичо Пано се замжихме да стоваримъ единъ човалъ. Но то човалъ ли бѣше! Тежи, като че бѣ наблѣсканъ съ олово. А стрина Янка, застанала на страна, сложила ржце на поясъ, гледа ни и се смѣе:

— И това ми било мъже! Я се махайте! За петъ пари ви не бива! Ехе, Пано, и ти на времето ми идва годешаръ!

Ние се отдръпнахме. Тя се нагърби, грабна и отнесе човала, като че ли бѣше пълненъ съ перушина. Така направи и съ втория. После ни попита кога ще се меле житото и си отиде горда-горда.

Слънцето се скри задъ планината. Започна да се свечерява. Далече изъ блатата жабитъ започнаха своя вечеренъ концертъ. Месецътъ се показва надъ баира и хвърли чудно хубава и мека свѣтлина върху земята. Бѣхме седнали съ чичо Пано на пейката и си приказвахме. Зададе се стрина Янка. Още съ пристигането си тя започна да ни осмива:

— Е, е, значи пакъ ме чакате? Зеръ не можете да вдигнете човалитъ самички?

Влѣзохме и съ дружни усилия насипахме житото въ голѣмия кошъ.

— Слушай, Пано, да нагласишъ хубаво воденицата. Искамъ брашно за баница. Ще си дойде отъ войната Еню, стопанинътъ ми, и не трѣбва да се посрамя, баница ще мѣся.

